

вадилъ пзъ дъното на ада, за да изпълни съ него само килията.

И въ този мракъ осждениятъ гледа.
Колко чудни нѣща вижда Караджата.

Ехъ, спомени!

Стефанъ се повдигна на лакти.

— Свърши се вече!

— Какво рече, бай Стефане?

— Нищо. Замислихъ се.

После тихо добави:

— Драго ми е, че те срещнахъ. Поне можяхъ да ти отворя очитѣ. Сега и ти ще станешъ добъръ българинъ . . .

— Ще стана, бай Стефане!

И пакъ настана противна тишина. Минутитѣ минаваха тежки, отсѣчени, като удари на чукъ. Може би сега ковѣха гвоздеитѣ на бесилката.

— Слушай, Стефане¹⁾. — Караджата седна въ леглото. Болкитѣ отъ раната го присвиха, но той се овладѣ и остана тѣй. И Гугото не се опита да го накара да легне. Защо бѣше нужно да го варди вече? — Слушай, Стефане, искашъ ли да ми помогнешъ?

¹⁾ Споредъ З. Стояновъ, Четитѣ, стр. 238 името на Гугото е било Яни; този героиченъ български синъ загина после като опълченецъ, а отъ V опълченска дружина презъ Освободителната война 1877 г. на Шипка (Бел. Зв. Ц.).